

нѣкой въ свидѣтельство-то на зрѣніе-то, на осязаніе-то и слуха? Тука, слѣдов., былъ другъ неопровержимъ фактъ, въ кой-то даже най-голѣмы-тѣ скептицы са не сжмѣвали и кой-то лѣжалъ въ основаніе-то на всичкы усилія за разрѣшеніе на задача-та, коя-то сега разлѣждамы.

Съ пълно знаніе и оцѣненіе на тѣзи фактове, ный смы готовы да начнемъ едно изслѣдваніе върху вървежа на Астрономія-та дору до онова врѣме, кога-то всичкыя-тѣ мракъ са разсѣялъ прѣдъ зора-та на деня, кой-то никога нѣма да са свърши. Първы-тѣ грѣцкы философы, кои-то по природа-та си малко были способны за строго и трудно наблюдение, прѣдпочитали повече въ пхтешествіе да събиратъ готова-та мѣдрость, коя-то са хранила въ храмове-тѣ и у жрецы-тѣ на Египетъ и Индія. Като са завръщали на отечество-то си, тѣ създавали теоріи на събранны-тѣ фактове и распространявали ученія, кои-то сж намѣрвали подпорка само въ мечтателны и благовидны умствования. Тѣй ный виждамы, че Питагоръ смѣся великы-тѣ открытія на дрѣвность-та съ най-неопрѣдѣленны и не сбждущны теоріи. Ако нѣкога тукъ-тамъ блѣщукать искрицы отъ истина прѣзъ мракъ-тѣ на негово-то учение, то тѣ са показватъ само като щастливы досѣщанія. Неговы-тѣ поглѣды не са поддържали отъ никаквы основны доказателства, и бърже са забравяли. Казватъ, че този философъ турялъ слѣнце-то въ центра на своя-та планетна система, и проповѣдвалъ, че земля-та са обръща около това свѣтило по орбита. Но за потвърженіе на това смѣло догажданіе за единственъ доводъ служилъ огъня, кой-то съставлявалъ слѣнце-то и, по негово мнѣніе кой-то му прѣдавалъ по-голѣмо достоинство прѣдъ земля-та, поради кое-то, това свѣтило и трѣбало было да държи по-почетно мѣсто т. е. въ центра. За това не е чудно, че Хипархъ и Птолемеи, истинны-тѣ Грѣцкы астрономы, отхвърлили ученіе-то, кое-то са облѣгало на таквизи пусты и безсмисленны доводы. Никетасъ, послѣдователь на Питагора, казватъ, че отишелъ по-далечъ отъ своя учитель и приемалъ, че обръщаніе-то на небе-то было видимо и са произвождало отъ дѣйствително-то вѣртѣніе на земля-та около ось, веднаждъ въ двадесять и четири часа. Това извѣнрѣдно и почти пророческо прѣдположеніе, за нещастіе не было потвърдено отъ никаквы основны доказателства, и за това то са сматрало като пуста мечта, и скоро са забравило.

Множество философы — теоретицы, кои-то дълго врѣме пълняли школы-тѣ на Грѣція, малко съдѣйствовали за ползы-тѣ на наука-та и повече-то отклонявали ума отъ настоящыя пхть на изслѣдванія-та, кой-то единъ само можалъ да приведе къмъ истинны резултаты. Най-послѣ явилъ са единъ философъ, кой-то пакъ искаралъ изслѣдованіе-то на вѣренъ пхть. Инархъ, като напустналъ всичкы праздны усилія, кои-то си полагаги за поясненіе на небесны-тѣ явления, прѣдалъ са на усърдны, непрѣкъснаты и точны наблюдения. Той захваналъ отъ движенія-та на слѣнце-то по еклиптика-та. Съ помощъ-та на прѣкрасно направены бронзовы крѣгове, той мѣрилъ катадневны-тѣ движенія на слѣнце-то прѣзъ цѣла година. Той потвърдилъ открытія-та на дрѣвни-тѣ за неправилно-то или неравномѣрно движеніе на това свѣтило, и опрѣдѣлил онѣзи точка на слѣнчова-та орбита, дѣто то са движало съ най-голѣма скоростъ. Година слѣдъ година, този прѣдаденъ на труда астрономъ слѣдилъ слѣнце-то, до като най-послѣ